

Ketans lūkojās māsā ar mazliet vainīgu, bet apņēmības pilnu skatienu. Tētis bieži vien atkārtoja, ka apņēmīgais, spītīgais skatiens brālim un māsai ir pilnīgi vienāds; Santanai – tad, kad viņa gribēja panākt iecerēto.

Šako, ieraudzījis meitu, novērsās.

– Dari, kā vēlies, dēls. Tu zini, ka es tevi vienmēr atbalstīšu, – viņš sacīja Ketanam, paspieda viņa plecu, piecēlās un izgāja no virtuves.

Santana samulsa vēl vairāk. Meitene cieši ieskatījās brāļa acīs un noprasīja:

– Ketan, kas noticis?

Puisis nopūtās, piecēlās kājās un nostājās pretī Santanai. Tad ievilka elpu un atbildēja:

– Es došos prom.

Santana brīdi stāvēja nekustīgi. Tad sarauca pieri un jautāja:

– Prom? Kur? Kad?

Ketans nopūtās vēlreiz. – Apsēdies, lūdzu!

Santana mulsi apsēdās pie galda blakus Ketanam. Meitenes sirds ietrīsējās. Viņa nesaprata, kas ir noticis, bet negribēja, lai brālis dodas prom. Šķita, ka viņš ir izšķīries tieši par to.

– Ketan! – Santana uzrunāja brāli, kurš bija iegrimis domās un apklusis.

Puisis pacēla acis un lēni ierunājās:

– Tas ir saistīts ar Portesu.

Santana sarauca pieri un pamāja ar galvu. Portesa ikvienam Šēlas iedzīvotājam bija nepatīkams vārds. Tā bija milzīga valsts Šēlas rietumos. Ikviens pazina Portesas karali Hēru Katanio, kurš bija slavens ar savu varenību, mantkārību un cietsirdību. Ikviens bija dzirdējis par Portesas daudzajiem iekarojumiem un stingro Baznīcas varu. Atšķirībā no Šēlas, kur lielākā daļa iedzīvotāju bija zemnieki, Portesā bija daudz

bruņinieku un prasmīgu cīnītāju. Tas šo valsti padarīja par nopietnu draudu citiem, īpaši kaimiņos esošajai Šēlai.

– Tu jau zini, ka viņi grib sagrābt mūsu valsti, – Ketans turpināja.

Protams, Santana zināja Šēlas vēsturi. Portesa bija mēģinājusi to iegūt savā īpašumā divas reizes, bet tas nebija izdevies. Joprojām nebija skaidrs – kāpēc. Bija dzirdēts, ka portesieši to izskaidro šādi: Šēlu ir apsēdušas mistiskas radības un maģiski spēki. Portesiešiem bija skaidrs, ka Šēla ir bagāta ar vērtīgiem izrakteņiem.

Varētu teikt, ar dārgakmeņiem aizsākusies Šēlas valsts pastāvēšana. Tā vēstija kāds nostāsts, ko Santana, tāpat kā pārējās leģendas, zināja no galvas.

...Reiz kāds nabaga vīrs par nepakļaušanos karalim ticis izraidīts no Portesas. Vīrs ceļojis dienu un nakti, meklēdams vietu, kur patverties. Viņš nonācis pie kāda kristāldzidra ezera ar tīru, dzidri zilu ūdeni. Vīrs pateicies Kungam par šo dāvanu un pie ezera uzcēlis apmetni. Mēnesgaismā, iedams nomazgāties, vīrs ūdenī pamanījis spīdumu. Viņš ieniris un atklājis, ka gultnē spīd īsta sudraba nauda. Vīrs nobrīnījies un nolēmis uzcelt Sudraba pilsetu ar ezeru vidū. Viņš pats kļuvis par zemnieku, iekojis lauku un dzīvojis pārticīgi un laimīgi. Ar laiku ieradušies citi ļaudis, arī viņi kļuvuši par zemniekiem. Tā pamazām radusies Šēlas valsts...

Pateicoties šim nostāstam, portesieši bija pārliecināti, ka Šēla ir viņu īpašums, jo vīrs, kas radījis šo valsti, cēlies no Portesas. Tomēr šēlieši iebilda: Šēlas dibinātājs nav piederējis ne pie vienas tautas. Strīdi turpinājās gadu no gada kopš pašiem Šēlas pirmsākumiem.

Sudraba ezers patiešām atradās Šēlas ziemeļrietumos. Ūdens tur tik tiešām bija neticami dzidrs, un smiltis – gaišas, smalkas un sudrabortas. Ezeru ieskāva Šēlas skaistā, varenā galvaspilsēta Teosa.

– Tātad, – Ketans atsāka, – Viņa Augstība Šēlas karalis Kārdio ir uzzinājis par jaunajiem portesiešu plāniem. Portesieši ir iecerējuši uzbrukumu Kristāla upei. Tu zini, ka Kristāla upe mazu gabaliņu plūst arī viņu teritorijā. Mūsu zemē tā plūst pašos ziemeļos, vistālākajā nostūrī, kur maz iedzīvotāju. Tāpēc iebrucēji cer uz vieglu uzvaru.

– Kristāla upe? – Santana atjautāja, jo nespēja noticēt. Vai tiešām gaidāmas jaunas cīņas?

Par Kristāla upi bija zināms maz. Skaistā upe tecēja cauri divām milzīgām klinšu grēdām Šēlas ziemeļos un nelielu likumu meta arī aiz Šēlas robežām. Ļaudis runāja, ka rītausmā, kad saulesstari skar ūdeni, viņšos vīd mazi kristāla gabaliņi. Šēlieši ticēja nostāstiem un negribēja par katru cenu noskaidrot, vai tā ir taisnība. Toties portesieši bija pilnīgi pretēji – varaskāri un alkatīgi – un bagātības dēļ bija gatavi uz visu.

Santana, būdama kārtīga šēliete, mīlēja dabu, zemi un savu valsti.

– Nevaru ciest mantkārīgos un riebīgos portesiešus, – meitene nikni nošņacās.

Ketana sejā parādījās viegls smaids. – Nu, nu, māšiel! Neko tie nelieši nedabūs. – Puiša rokas savilkās dūrēs.

Santanu pēkšņi bija pārņēmušas dusmas. Viņa darīs visu, lai aizstāvētu savu valsti. Viņa bija gatava cīnīties.

– Santana, kas tad nu? – Ketans izbrīnā iesaucās.

Santana atguvās. Meitene atcerējās, ka ir vienkārša zemnieku meitene nelielā lauku sētā. Samulsusi viņa pamanīja, ka ir piecēlusies kājās.

– Piedod... – viņa nomurmināja un apsēdās. – Es aizdomājos.

– Nu tad klausies tālāk! – Ketans turpināja. – Karalis Kārdio un viņa karaspēka vadonis bruņinieks Rīgars nolēma doties apsargāt Kristāla upi.

– Tas ir labi, – Santana piekritoši nomurmināja. – Pag, kā tu to visu zini?

– Gadatirgū dzirdēju. Bija ieradies pats Darans – karaļa Kārdio ziņnesis.

– Skaidrs...

Santana domīgi pamāja ar galvu, jo atcerējās, ka šodien Ketans satraukumā mirdzošām acīm bija pasaucis savu labāko draugu – Timo brāli Rodu, bet pēc tam visus aicinājis apskatīties kaut ko interesantu. Tagad viņa saprata – ko.

– Bruņinieks Ritars pulcē, nu, tādu kā armiju, – Ketans lēni turpināja. – Jebkurš brīvprātīgais ir gaidīts. Vajadzīgi laudis, kas atvairīs portesiešus un pasargās Kristāla upi.

Bridi valdīja klusums. Santana vēl nespēja tam noticēt.

– Es došos un cīnīšos kopā ar viņiem, – Ketans dedzīgi paziņoja.

Lai gan Santana jau nojauta, ka brālis to teiks, viņas acis iepletās un elpa aizrāvās.

– Nē, – Santana purināja galvu. – Nē, Ketan, nē!

Puisis nopietni ieskatījās māsai acīs. Meitene zināja, ka neviens nespēs Ketanu aizkavēt, taču negribēja, lai brālis stātos pretī portesiešiem.

– Santana, – Ketans satvēra meitenes plaukstu. – Man tas ir jādara. Man ir jāaizsargā sava valsts. Es to gribu. Un es to darīšu. Tu nevari mani apturēt. Neviens nevar.

– Bet, bet... – Meitenes acis sakāpa asaras. – Tu taču neesi bruņinieks!

– Un kurš tad ir? – Ketans atvaicāja. – Cik Šēlā vispār ir bruņinieku? Padomā taču! Viņi nav tādi kā Portesas karotāji, viņi ir pieklājīgi un cēli. Un cik bruņinieku ir Portesā?! Šēlai ir vajadzīgi visi, kas prot cīnīties, un es protu.

– Var notikt kas slikts, – Santana nočukstēja.

– Nekas ļauns nenotiks, – Ketans pārlicināti atbildēja un ielūkojās māsai acīs. – Tici man, Santana, nekas nenotiks.

– Nu labi, – meitene piekāpās un centās savaldīties, lai nesāktu raudāt.

– Nu labi, – Santana atkārtoja, – tad es iešu tev līdzī.

– Ko? – Ketans šokā saspieda meitenes roku dzelžainā, sāpīgā tvērienā. – Kā tu...? Nē!

– Un kāpēc ne? – Santanas balsi ieskanējās pārliccinātība un spītība. – Pasaki, kāpēc es nevarētu!

– Tāpēc, ka es to... es to vienkārši nepieļaušu! – Ketans iesaucās. – Beidz, Santana, tu to nevari. Tu nevari, tu nedrīksti. Nē.

– Kāpēc es nevaru? – dusmīgi prasīja Santana. – Tu zini, cik es prasmīgi šauju ar loku. Es būtu tikpat laba un noderīga, cik tu.

– Nē, – Ketans atkārtoja. – Tev jāpaliek mājās. Arī tētis tev nelaidīs. Tu esi par jaunu. Turklāt tu esi meitene.

– Nu un tad? – sašutusi iesaucās Santana. – Vai tas, ka esmu meitene, nozīmē, ka esmu sliktāka?

Ketans zināja, ka mazliet jāpagaida un jāļauj māsai nomierināties.

– Tu esi riebīgs, Ketan, – Santana nošņācās.

Puisis tikai pasmaidīja. Viņš mūsu pazina labi un zināja, ka tūlīt dusmas pazudīs. Arī viņam pašam galu galā raksturs bija gandrīz tāds pats.

Kādu brīdi Santana sēdēja un dusmīgi lūkojās sienā. Meitene ar kāju neviļus iespēra pa galdu. Viņa nespēja to izturēt. Vēl pirms brīža Santana bija zvērējusi darīt visu, lai sargātu savu valsti, un tagad... Izrādās, viņa to vienkārši nedrīkst. Tas nav godīgi. Tomēr dziļi sirdī Santana saprata, ka brālim ir taisnība. Tas tomēr bija bīstami. Turklāt tad Ketanam būtu grūtāk – viņš nepārtraukti raizētos par māsu, censtos viņu pieskatīt...

– Laikam jau tev taisnība, – Santana negribīgi ierunājās. – Bet... Vai tev tētis atļāva? Un... kā būs ar darbu? Uz lauka tik daudz kas jādara, tētis viens pats visu nevarēs.

– Viss jau ir sarunāts. Tētis man ļāva. Un nākamnedēļ pie mums ieradīsies viesi – Hirke un Hekae. Tu viņus noteikti atceries, Hirke ir mūsu mammas māsa, Hekae – Hirkes vīrs. Viņi dzīvo Šēlas rietumos, Gorotā, bet viņu saimniecībai ziemā un pavasara plūdus nodarīti lieli postījumi, arī pati māja būtu jāpārbūvē. Tāpēc tētis atļāva viņiem pa vasaru palikt pie mums. Pēc tam viņi varētu palikt Romo, šeit vietas ir pietiekami, arī ziemas nav tik bargas. Tāpēc ar darbiem viss būs kārtībā. Viņi apmetīsies manā istabā.

– Ak tā... – Santana novilka. – Un cik ilgi tad tu būsi prom? – meitene klusi pajautāja.

– Tas nav zināms, – tikpat klusi atbildēja Ketans. – Tā varētu būt visa vasara. Nevar zināt, kad tieši sāksies uzbrukums un cik ilgi ievilksies.

– Visu vasaru, – Santana čukstus atkārtoja un nopūtās. Dzīvot visu vasaru bez Ketana? Tas šķita tik briesmīgi! Galu galā viņi bija dzīvojuši kopā kopš meitenes dzimšanas un gandrīz nekad nešķīrās. Turklāt tagad meitenei allaž būs jādomā par to, vai tikai brālim nav kas atgadījies. Viņa saprata, ka šī vasara nebūs no tām jaukākajām.

– Neuztraucies, māšēl, – Ketans mīļi noglāstīja meitenes plecu. – Kad es atgriezīšos, viss būs pa vecam. Un mēs liksimos, jo Kristāla upi es portesiešiem neatdošu.